

Přelomový okamžik

Čierníková Tereza

Tereza Čierníková

PŘELOMOVÝ OKAMŽIK

Copyright:

Autorka: Tereza Čierníková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-152-3 (ePub)

978-80-7512-153-0 (mobipocket)

978-80-7512-154-7 (pdf)

Ten den pršelo. Ulice byly vlhké, vzduch taktéž. Vyšel jsem do tohoto deštivého dne s příšernou náladou, která se mi odrazila i v zaměstnání. Teda – v hledání zaměstnání, abych byl přesný. Byl jsem třicetiletý muž, který měl jít na pohovor, a ten zvorál. K tomu všemu venku začalo pršet a já neměl u sebe ani pitomý deštník! Domů to bylo dvacet bloků a to jsem v takovém počasí rozhodně nechtěl ujít. Taxíků bylo ten den nedostatek, kvůli nějaké akci poblíž města. Hodně lidí tam jimi cestovalo. Nevím, co se dělo, nezajímal jsem se. Ostatně jsem neměl chuť stát pod střechou práce, kde mě nevzali, abych byl k posměchu lidí zde zaměstnaných. Tak jsem vyšlápl pravou nohou ze dveří té obří budovy jen v obleku s podkladovými papíry v rukou. Papíry! Můj prozatímní deštník!

Lidé mě sledovali, když jsem kolem nich procházel. Měl jsem pocit, že se mi každý obličej vysmívá, jelikož všichni kolem mě onen deštník měli a nezmokali. Mě mrzly ruce a podklady byly úplně zničené.

Když jsem míjel muže menšího vzrůstu, který měl na hlavě pár vlasů a na tváři škodolibý úsměv,

nevydržel jsem to. Žádný trpaslík se mi vysmívat nebude! Vlezl jsem do první kavárny, jež byla při cestě. Taková malá, zapadlá. Nikdy jsem v ní nebyl. Myslím, že tam ani hodně lidí nechodilo. Tipoval jsem to na takovou tu klasickou kavárničku, kde chodí pořád dokola ti samí a zdejší majitelka snad všechny zná. Ostatně takové kavárny jsem měl nejradši – lidi, kteří ji vlastnili, měli druhou rodinu, jak se říká. Kavárna byla maličká – šest stolků, pult. Ale útulná. Stoly byly obyčejné, bílé, židle kontrastní. Na každém z nich byl červenobílý ubrus, který nepokrýval celou délku stolu. Uprostřed sůl, pepř, cukr, ubrousky a menší dekorace. Momentálně tu nikdo nebyl. Vlastně jen mladá slečna sedící u pultu. Mohla mít tak pětadvacet. Četla si v novinách o té velké události a já konečně zjistil, že má přijet nějaký politik a že je kolem toho velké haló kvůli tomu, že bylo před volbami. Nicméně tam jen tak seděla, nohu přes nohu, šálek kávy v ruce a četla si. Už jsem se zmínil, že ty její zkřížené nohy byly neskutečně krásné a dlouhé? Kecky na nich jen podtrhovaly fakt, že se nejedná o nějakou tu dívku s nosem nahoru. Byla bruneta. Jako jo, já byl spíš na blondýny, ale promluvit jsem si s ní mohl. Přistoupil jsem blíž a nejspíš jsem ji vylekal, když jsem promluvil.

„Podle mě je kolem toho velká mela,“ jen tak jsem prohodil. Hrozně sebou cukla, ale pak když mě uviděla, uvolnila se. Měla krásné oříškově hnědé oči, takové kočičí. Namalována byla lehce – jen nějakou

tou tekutou linkou, nebo jak se tomu ve světě opačného pohlaví říká. Neposlušné pramínky, které jí utekly z drdolu, se jí pletly do obličeje, ale nebrala na ně ohled. Rty měla plné, mírně potřeny rudou rtěnkou. Ne, nevypadala jako levná holka! To v žádném případě! Byla roztomilá. Tváře měla baculaté, a když se usmála, napravo se jí utvořil malý drobný d'olíček. Jasně, dělejte si ze mě srandu, kolik jsem toho poznamenal během deseti vteřin.

„Promiňte, jestli jsem vás vylekal. Tou poznámkou myslím akci, která se dnes koná a o které si nejspíš čtete,“ rychle jsem se samozřejmě omluvil.

„Ach tak. No, popravdě jsem četla o tom drobném článku pod tím článkem o politicích. Nejsem přes politiku a souhlasím, dělají z toho velkou věc. Proto si čtu tu maličkost pod tím. Určitě mě drobnost potěší víc než nějaké akce s politikem,“ odpověděla prostě.

„Dáte si káfé?“ zeptala se a seskočila z barové židličky. Mimochodem, taky barvami ladila do designu kavárny. Myslím ta židle. A vlastně i ona. Až když seskočila, jsem si všiml, že její pas obepíná krátká zástěra. Byla červenobílá a sukni měla černou. Košili bílou. Bože, zamiloval jsem si ty barvy! Tím chci ale říct – až když seskočila, jsem si všiml, že je vlastně servírkou.

„Netušil jsem, že zde pracujete,“ poznamenal jsem a nenuceně si sedl před ní na „její“ barovou židli. Sundal jsem si promočené sako a hodil ji přes druhou židli, jež byla vedle mě. Zmoklé papíry přistály na saku.

„Taky to tu vlastním,“ prohodila s úsměvem, „Turek nebo presso?“

„Presso, s mlékem, děkuji,“ objednal jsem, „Co pijete vy? Smím vás pozvat?“

„Teď jsem jedno vypila. Ale pokud se sem zastavíte někdy před devátou ráno, tak mě na něj můžete pozvat. Mimochodem, piju presso. Taky s mlékem,“ a můj plán na druhý den byl jasný – před devátou hodinou se ukázat v této malé odlehlé kavárně.

„Nikdy jsem vás tu ještě neviděla, proč jste sem zavítal?“ zeptala se. V hlavě mi proběhla odpověď typu: „Co jsem měl dělat. Neuspěl jsem v práci, teda na konkurzu v práci, zmokl jsem, deštník samozřejmě nemám, podkladové papíry mám zničené, sako se dá snad do kupy. Naštvaly mě úšklebky kolemjdoucích lidí, které ani neznám, tak jsem zavítal do první kavárny, kterou jsem spatřil. Shodou okolností to byla právě ta vaše.“ Ale toto jsem samozřejmě neřekl. Nepoštvu si proti sobě jedinou dobrou věc, co mě za ten den potkala a navíc – žádné shody okolností přece neexistují! Vše se děje jak má! Sakra, pořád zapomínám na tuto svou teorii.

„No, procházel jsem kolem už dřív, ale nikdy jsem neměl čas sem zajít. Dneska, shodou náhod, jsem sem zavítal.“

„Teď pěkně lžete. Nejen, že náhody neexistují, ale taky je v tom něco jiného,“ nechápu, jak to uhodla! Ale počkat – vyznává stejnou teorii! Já se zamiloval. Ne, to je ironie, samozřejmě. Nejsem zoufalec, který se zblázní na potkání.

„Nechápu, jak jste mě prokoukla, ale máte pravdu. Zkrátka jsem měl dnes konkurz...“

Povídali jsme si asi tři hodiny. Nebo čtyři? No já sám nevím, ale vyrušila nás až zavírací doba. Tak to možná bylo i déle! Objednal jsem si další dvě kafé, tak jsem měl hodně elánu. Dokonce mi udělala i tousty, pak jsem měl nějaký čokoládový zákusek. Musím říct, že nebyl tak sladký, jako ona. Seděl jsem na barové židli proti ní a vykládal i o mém nešťastném dni. Popsal jsem jí snad každou vteřinu své pracovní prezentace a ona poslouchala! Nejsem si jist, jestli to má v popisu práce, nebo jsem se vážně trefil a toto byla jedna z těch kaváren, která se počítá za druhou rodinu. Ovšem byla to příjemně strávená středa. Jen tak jsem jí vše odříkával, stěžoval si jí, chválil super zážitky a bylo to přirozené. Popravdě, ani vteřinu jsem nepocítil, že bych ji otravoval. Ptala se dál, pak si sedla vedle mě a začala povídat i o sobě. Jak získala kavárnu (To bylo vlastně tak, že jí ji

otec dal k Vánocům. Jo, byl prý pracháč, ale nikdy se k ní neměl. Považoval ji prý za samozřejmost, kterou ona nebyla. Jelikož s ním ani neudržovala kontakt tak jí pak na smrtelné posteli, shodou náhod to bylo v blízkosti Vánoc, oznámil, že na ni přepsal celou tuto rodinnou kavárnu. Měla ji moc ráda, ale kvůli otci tam v posledních letech, kdy ještě žil, moc nechodívala, a když ji na ni přepsal, odpustila mu rázem všechno. Prý to je rodinný podnik ještě po dědovi. A toho měla velmi ráda.), pak mi povídala o matce (menší postavy, taky bruneta, skvělý vztah, ale žije s přítelem v Anglii, otec zemřel před pěti lety, mimochodem), no zkrátka to pro ni bylo taky tak přirozené.

„Budu muset zavírat.“

„A smím vás na něco pozvat?“ nechtělo se mi jít, bylo to super, taková změna. Konečně jsem si mohl s někým promluvit.

„A co zítra na káfé? Opět tady?“ tak pozval jsem ji já nebo ona mě?

„Před devátou! Mějte se krásně,“ popřál jsem jí, navlékl si sako, vzal zničené papíry a pozpátku jsem mířil ke dveřím. Pořád jsem se na ni díval, jak mi mává zpoza toho pultu. Druhou rukou utírala desku po mé maličkosti. Když jsem se otáčel, zakřičela na mě: „Pozor!“ a než jsem toto varování stačil zaregistrovat, už jsem se připlácl nosem na dveře.

„Au!!“ zakřičel jsem v duchu. „Jsem v pořádku! Nashle!“ Ne, opravdu jsem nebyl v pořádku! Bolelo to jak čert, ale to její zahihňání mi znělo v uších jako slastná náplast na bolavý nos.

Lilo jako z konve. Už mi to ani nevadilo. Papíry jsem vyhodil v prvním koši, který jsem potkal. Hodil jsem je do něj velmi elegantně, jako když basketbalový hráč hází koš. Když jsem se strefil, zakřičel jsem: „Jo! A Mike Gauder skóroval a diváci šílí! Waaaaaa!“ – „Neblbněte, člověče!“ vyrušila mě z představ nějaká postarší paní, která se na mě dívala přesně tak, jak když se dívala mamka na mě, když mě jako malého kluka kárala za něco, co jsem samozřejmě neprovedl. Ale ani se jí nedivím! Vždyť jsem stál v podřepu u odpadkového koše na jedné z nejrušnějších ulic ve městě s rukama nahoře a křičící situaci, ve které jsem se ani momentálně neocital. Provinile jsem se na ni podíval, jako kdysi na mamku, a odkráčel jsem domů.

Šel jsem dvacet bloků v dešti. Během té doby jsem sledoval, jak déšť mění svou intenzitu, ale ani jednou se nestalo, že by alespoň na okamžik přestalo pršet. Budu z toho akorát nemocný! Ale na to jsem tou dobou nepřemýšlel. Dával jsem si v hlavě dohromady různé souvislosti spojené s Rose (Rose = dívka z kavárny). Kavárnu zdědila po otci, ten zemřel, matka žije s přítelem v Anglii. Je tu sama, bydlí nahoře, v patře kavárny. Každé úterý chodí

s nejlepší kamarádkou Amy „plkat“, jak tomu říká. Sakra! Já jsem idiot! Proč jsem se nezeptal, jestli má přítele nebo děti! Ale to by se jistě zalekla, abych s ní neměl jiné než čistě kamarádké úmysly. Samozřejmě, že jsem neměl.

Moje mamka by z ní byla nadšená – to jsem usoudil, když jsem měl za sebou asi šestnáct bloků. Ano, mysl mi zabloudila i do takových míst, jako je názor rodiny. Mamka, jelikož byla společenská (někdy až přehnaně) a jelikož milovala kofein, tak by jí hned padla do oka. Dokázala by si s Rose povídat i hodiny jen o druzích kávy. Ostatně moje matka by si dokázala s kýmkoli povídat o všem, co toho druhého zajímá. Má neskutečný rozhled, to se musí nechat. Každé ráno si čte horoskop, podle něj se přizpůsobí, a když je špatný, změní si den na ten dobrý. Ráno posnídá croissant, zapíjí ho horkou kávou, čte si ranní tisk. Je jí už přes šedesát, ale elánu má jako kdyby jí bylo dvacet. Je nesmírně akční. Zamilovali byste si ji, to mi věřte, ale taky by vám hned v okamžiku začala lézt na nervy. Taťku tahá na všechny možné společenské akce, protože se to „přísluší“. Je prezidentkou v nějakém tom jejich klubu „starých panen“, jak tomu říkám já. Členkami jsou jen ženy v jejím věku, které se také necítí na svůj věk. Vždycky přijde domů a povídá o tom, jak a co prováděli v klubu s „holkami“. Rozumíte? S holkami! V jejím věku snad s dámami, lepší oslovení. Taťku to už nebaví, ale miluje ji a snáší jí to.

Musí, vždyť si ji vybral. Hájí se ale vždy tím, že před čtyřiceti lety byla jiná, méně akční. To je lež – byla horší.

Od rodičů jsem se odstěhoval celkem brzy. Hned po ukončení vysoké. Teda - bydlel jsem i předtím bez nich, ale po ukončení vysoké jsem přestal jezdit na víkendy domů a nejdříve jsem si pronajal a později koupil nynější byt. Před rokem mě vyhodili z novinářského průmyslu a od té doby jen chodím po konkurzech a ohlížím se po nové práci. Můj byt je menší (tím rozumím ložnici, koupelnu, záchod, obývací pokoj a kuchyň) s balkónem. Mě to stačí, vždyť tam žiji sám a na mé chvilkové záležitosti to stačí.

* * *

Dorazil jsem domů. Byl jsem promočený na kost a teprve až když jsem ulehl do horké vany s pěnou, mi došlo, že jsem si ani o číslo neřekl! Už jsem mohl textovat celý večer. Ale co to blábolím! Nějak rychle mi vběhla do hlavy a to se mi nelíbilo. Žádné takové!

Stejně jsem nemohl zaspát. S Rose jsem si popovídal úplně skvěle, vlastně poprvé za dlouhou dobu jsem se někomu tak rozmluvil. S našimi se obvykle moc nevidám, ani když k nim přijedu, mamka totiž má každý víkend něco a je těžké se jí narvat do diáře. Prohodím s nimi pár slov. A asi proto jsem v té kavárně strávil takovou dobu – měl jsem toho moc

na srdci. Příště to bude určitě kratší doba strávená na té barové židli při povídání se slečnou za barem, která hltá každé vaše slovo a dívá se na vás očima, ve kterých jiskří zaujetí a zvědavost.

KAPITOLA I.

„Proklatě!“ pomyslel jsem si hned po probuzení. Měl jsem pocit, jako kdyby mi hořelo v krku, dýchat jsem nemohl kvůli ucpanému nosu a pod mýma očima byly dva tmavě modré vaky. Zmínil jsem se, že nos byl jako čumák soba Rudolfa? Nikdy jsem ho tak červený neměl. Bylo asi sedm hodin ráno a měl jsem asi hodinu na to se dát do kupy. Ano, i přes nynější situaci jsem stále měl chuť zajít do ony kavárny a dát si šálek, tentokrát, horkého čaje. Navíc mi i počasí hrálo do karet! Včera mi způsobilo nachlazení a dnes tam pomalu svítilo sluníčko. Nesnáším listopadové počasí. Vlastně nemám rád ani sníh, který následuje v prosinci. Ale letos hlásili, že má být tuze teplá zima, takže se sněhu nedočkáme. Mě se jen ulevilo.

Neměl jsem jen zarudlé oči, vaky pod očima a červený nos – já byl celý opuchlý. Bože můj! Nevadí, dal jsem si studenou sprchu a posnídal jsem nějaký koblih, který jsem doma našel z předešlého dne. Štěstím bylo, že jsem se ten den ani nechystal jít na

nějaký konkurz, ale jelikož do Vánoc zbýval měsíc, měl jsem takové „předsevzetí“, že si práci do oněch Vánoc najdu, ať mi po Novém roce můžou sepsat smlouvu.

Oblékl jsem se do riflí, hodil na sebe alespoň tři svetry a přes hlavu natáhl čepici. Po navlečení kabátu jsem si kolem krku ovázal šálu a na ruce dal zimní rukavice. Boty mi pomalu ani nešly nazout, protože jsem si nasadil i teplé ponožky. No co, byla mi zima! Když jsem vyšel na ulici, tak se po mě opět lidi koukali. Tentokrát jsem nebyl chlap s papíry jako deštník za hustého deště, ale teď jsem byl sněžný mužík v listopadu. Bože, co já kvůli té holce neudělám!

„Krásné ráno,“ vypravil jsem ze sebe, když jsem otevřel dveře ony kavárničky. Seděli při stolech asi tři lidi. Řekl bych, že na snídani, než se vydají do práce. Ano, Rose je všechny znala a věděla, co si kdo objedná, takže už jen chodila se džbánem kávy a rozlévala s úsměvem. V okamžiku, kdy mě spatřila, se rozesmála.

„Proboha, Miku, kde jste se tak nachladil? Včera jste byl tuze zdrav!“ ne, vůbec jsem to nevěděl.

„Rose! Milá moje, za to můžete vy. Nos jsem si kvůli vám přibouchl, zmokl jsem dvacet bloků a dnes jsem vstal v takovém stavu. Takže vás nezvu na kávu, ale na čaj,“ zasmála se ještě víc. Pak ke mně

přistoupila a do ucha mi řekla: „Mohla jsem vám půjčit deštník.“

„A mimochodem, dám si kávu a vy čaj, platí?“ nestačil jsem se divit.

„Proboha, kolik máte těch svetrů?“ zeptala se, když jsem se soukal teprve z prvního.

„Asi tři. Možná čtyři. Je mi hrozná zima.“

„A dneska nemáte nějaký konkurz?“

„Ne, v takovém stavu bych vlastně ani nikam nemohl, nemyslíte?“ pak se podívala za mě na muže, sedícího u jednoho stolu.

„Pan Tomson je z vás velice nervózní,“ poznamenala.

„Proč?“

„Kazíte mu výhled na mou osobu. Vždycky si tam sedá, aby se na mě mohl dívat, když vařím kávu. Uklidňuji ho, prý,“ otočil jsem se na něj a s hraným úsměvem na rtech mu laškovně zamával. Rose se zasmála tak uvolněně, že jsem se díky tomu zasmál taky. Měla nakažlivý smích.

„Proč jste nezůstal doma, abyste se léčil?“ otázala se, ale už vážně.

„Není krásnějšího rána než takového, kdy se vzbudíte a jediné, co chcete, není dále spát, ale potkat tu nejkrásnější ženu, co znáte. Proto jsem zde. Abych vás viděl a povídal si s vámi,“ nebudu vám lhát, začervenala se. Jo, a taky se hezky a nenuceně pousmála.

„Vy jste hotový spisovatel. Neplánoval jste nikdy napsat knížku? Takových věcí byste tam mohl psát pořád, nemyslíte?“ Bingo! Já ji zbožňuju! Napíšu knihu! Třeba se uchytí a budu spisovatelem. Ne, tohle je nereálné...

„Nikdy jsem nad tím neuvažoval, ale slibuju, že se o to pokusím, hned jak přijdu domů. Doufám, že nepřijdu pozdě jako včera.“

„Nemusel jste tu být...“ vypadala, jako kdyby ji to mrzelo.

„Ale já tu chtěl být,“ a můj upřímný úsměv situaci opět ulehčil.

„Znáte tu všechny ty lidi, co sem chodí?“

„Ano, mám ráda, když je tu všechny znám. Většina sem chodila ještě před smrtí mého otce. Často mi říkají, že se mu podobám a podobné věci. Musíte to znát,“ a opět jsme si povídali několik hodin.

Ten muž, který na mě žárlil a kterému jsem zavazet ve „výhledu“, byl bankovní makléř. Žena mu umřela

a od té doby začal chodit do této kavárny. Rose mu jeho ženu hrozně připomínala. On sám ji někdy řekl jménem jeho zesnulé manželky. Už je to deset let, co je vdovcem, ale pořád nemůže zapomenout. Chtěl by, ale srdce odmítá.

Pak tu byl ještě jeden postarší pár. Musíte mi dát teď za pravdu – celou dobu, co spolu snídali, se drželi za ruce. Jejich ruce už byly posety vráskami symbolizující tolik společných vzpomínek. Rose se mi svěřila, že když zavítají každé ráno o půl osmé do její kavárny, tak je sleduje se zaujetím. Prý je to taková ta pravá láska. Uřekla se, že i ona by takovou chtěla najít. Zestárnout s někým a pořád se cítit mladá. Chtěla by zažít takový životní paradox. Chtěla by...

„Rose, když už tolik toho o sobě víme, co kdybychom si začali tykat?“ přišlo mi to po vyřknutí trochu neslušné, ale ona se s úlevou usmála.

„Určitě, přijde mi to – intimnější!“

„Tak teda Mike,“ – „Rose,“ a podali jsme si ruce. Trapná chvílka, ale přece jen trochu zvláštní.

„Musím říct, že tykání neschválím jen kde komu! Hádám, že si za okamžik zažádáte o telefonní číslo a občas mi pošlete textovku, ne-li zavoláte a pozvete někde na oběd.“